

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.net
Subscripcions: 902 131 025.
subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubi i Enric Rimbau

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Borí (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Corticans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Fotografia de la portada: Prats i Camps.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Cafeïna política

Manuel Clavero Arévalo sabia què feia quan, durant el debat sobre la Constitució del 78, va introduir els articles necessaris per a generalitzar el mapa autonòmic. Andalus –i, segons ell, andalusista– el qui fou ministre per a les Regions d'Adolfo Suárez va aconseguir que el seu territori d'origen passés a obtenir el mateix grau d'autogovern que Catalunya, el País Basc i Galícia, les tres autonomies que havien estat reconegudes pel govern de la Segona República.

Aquesta acció va reconduir una Constitució que havia emprès una orientació clarament asimètrica, que assenyalava una distinció jurídica entre *nacionalitats* i *regions* i els diversos itineraris que havien de conduir aquelles preautonomies fins a l'autogovern. En essència, el clima polític d'aquella època marcava que Catalunya, el País Basc i Galícia havien de veure reconeguda la capacitat legislativa i una personalitat institucional diferenciada. La resta de territoris s'orientaven cap a una descentralització administrativa amb poc contingut polític, amb la possible excepció de Navarra, el País Valencià i les Illes Balears, indrets que en aquella època oscil·laven entre serioses batalles internes.

El cas és que la intervenció de Clavero Arévalo va ser decisiva i, tres dècades més tard, l'estructura resultant torna a ser qüestionada. D'una banda, Catalunya ha pogut constatar que el *café per a tothom* equival a una limitació seriosa de l'autogovern, sempre vigilat per la resta de comunitats autònomes, que fan el paper de fre per a qualsevol evolució institucional i confereixen a l'estat una aparença d'entitat d'arbitratge que, a la pràctica, li concedeix la totalitat del poder polític. D'altra banda, la generalització del mapa autonòmic ha generat una gran quantitat de petites castes polítiques locals, vinculades a aquesta nova administració de segon nivell.

Però el sistema autonòmic també ha motivat disfuncions inesperades per als qui el van dissenyar. Dissent autonomies més dues ciutats autònomes signifiquen una despesa difícil d'assumir en un període de crisi profunda com l'actual. Més encara si es té en compte que l'estat espanyol no ha volgut aprimar ni un gram el seu aparell administratiu. Tot plegat, més certes evidències sumptuàries d'algunes administracions autonòmiques, ha generat una onada neocentralista que ara comença a concretar-se.

En aquest sentit, és feina del catalanisme polític deixar clar que l'homogeneïtzació autonòmica és una decisió aliena i que si algunes invencions són cares és responsabilitat dels grans partits espanyols. Que ho arreglin, si poden.

Als nostres lectors

Des de la redacció d'EL TEMPS hem volgut anar a l'arrel de la qüestió. Qui, com i amb quins objectius es va inventar això que anomenem *café per a tothom*? La resposta és aquesta portada: Manuel Clavero Arévalo va ser el ministre de l'UCD que va aconseguir forçar l'entrada d'Andalusia dins el bloc que fins aleshores formaven Catalunya, el País Basc i Galícia. A partir d'aquí, les comunitats autònomes es van generalitzar fins a conformar el mapa institucional que avui coneixem. Clavero Arévalo, des dels seus 84 anys, se sent satisfet de l'obra feta, tot i que afegeix, sorneguer, que a Catalunya "ara hi ha qui diu que ja és hora de posar fi al *café per a tothom*". Una entrevista excepcional que ha portat a un despatx del centre de Sevilla Àlex Milian i Jesús Prats.

Salvador Cot